

FRANCIS CHAN
BREVE
TIL KIRKEN

Francis Chan
Breve til kirken

© ProRex Forlag 2019
www.prorex.dk
6070 Christiansfeld

Originally published in English under the title
Letters to the Church

© 2018 Crazy Love Ministries
Published by: David C Cook, 4050 Lee Vance View
Colorado Springs, Colorado 80918 U.S.A.

All rights reserved.

Kopiering må alene ske i henhold til lov om
ophavsret af 14. juni 1995 med efterfølgende ændringer.

Bibeltekster bringes med tilladelse fra
Det Danske Bibelselskab
og er fra den autoriserede oversættelse af Bibelen fra 1992.
© Det Danske Bibelselskab 1992

Oversættelse: Helge Hoffmann

Omslag: Jim Elliston
Bagside: Photo by Daley Hake

Tilrettelægning og sats: Christian Larsen, ProRex Forlag

Tryk: CPI

ISBN 978 87 7068 157 5

Indhold

1 Afrejsen	7
2 Hellig	31
3 Bestillingen	49
4 Banden	75
5 Tjenere	93
6 Gode hyrder	111
7 Korsfæstet	137
8 Ud i det fri	161
9 Kirke igen	181
Afsluttende tanker	211
Efterskrift · Hinsides stolthed	215
Noter	235
Om forfatteren	240

En tak

Mange mennesker har bidraget til denne bog og hjulpet mig med at håndtere teologien og logikken og grammatikken. Det har været holdarbejde, ligesom så meget andet i mit liv er blevet det.

Først og fremmest tak til ældsterådet i We Are Church, som trofast har bedt for mig: Kevin Kim, Kevin Shedden, Justin Clark, Rob Zabala, Sean Brakey og Pira Tritasavit. I har været forbilleder på et nært forhold til Kristus, og det har inspireret mig til at prioritere det vigtigste i mit liv.

En særlig tak også til forfatterholdet: Mark Beuving, som endnu en gang har hjulpet mig med at sortere og formulere mine tanker; Kevin, Karmia og Jeanne, som hjalp med at strukturere fremstillingen; Sean, der tog sig tid til at udvikle nogle af mine tanker; Liz, som satte mig fri,

selv om du senere forlod mig. Sidst, men ikke mindst, tak til Mercy Chan, som i sidste instans reddede mig. Hvem skulle have troet, at mit mærkeligste barn ville ende med at blive til så stor hjælp?

Tak til alle præsterne ved We Are Church for deres trofaste hyrdetjeneste og kærlighed til de troende: Denys Maslov, Nate Connelly, Joe Pemberton, David Manison, Chaz Meyers, Paul Meyers, Brian Kusunoki, Aaron Robinson, Peter Gordon, Marcus Hung, Jon Kurien, Angel Velarde, Marcus Bailey, David Schaeffer, Ryan Takasugi, Isaiah Pekary, Matt Shiraki, Al Cortes, Kevin Lin, Brandon Miller, Felipe Anguiano og Kent McCormick.

Tak til Jim Elliston, som måtte designe to forskellige omslag til mig, fordi jeg ændrede bogens titel.

Tak til de frivillige, som brugte mange timer på at sørge for mediepræsentation og digital markedsføring.

Tak til forlaget David C Cook, den bedste støtte og partner, jeg kunne drømme om.

Tak til Paul Chan, fordi han fik alt til at glide på kontoret, så jeg kunne koncentrere mig om at skrive.

Tak til min dejlige kone Lisa, som aldrig beklagede sig over, at hendes mand lå vandret i luften gennem flere måneder. Tak til Ellie, Zeke, Claire og Silas for deres tålmodighed og gode opførsel, mens far skrev sin bog.

Afrejsen

Forestil dig, at du strander på en øde ø, uden at have andet med dig end en bibel. Du har aldrig haft noget som helst med kristendom at gøre, så dit indtryk af kirken kan kun komme fra det, du læser i Biblen. Hvad ville du konkludere om kirken og dens liv? Prøv at lukke øjnene i to minutter og tænke over, hvordan "kirke" ville komme til at se ud i din bevidsthed.

Luk så øjnene op igen og sammenlign med den kirke, du oplever nu. Hvor meget eller lidt har de to ting overhovedet med hinanden at gøre?

Kan du leve med det?

Baggrund

Det er nu otte år siden, jeg forlod Cornerstone Church i Simi Valley i Californien, og der er stadig mennesker, som spørger: Hvorfor?

Hvorfor forlod du dog en kirke, hvor der var gang i så meget godt? Hvorfor tog du afsked med alle de mennesker, du kendte og holdt af?

Hvorfor rejste du ud af landet, netop som du var begyndt at vinde indflydelse? Ændrede du holdning? Elsker du stadig kirken?

Du skabte en megakirke og grundlagde et college. Du skrev bøger, der blev bestsellere, og rigtig mange lyttede til dine podcasts. Pludselig forlod du bare det hele og flyttede til Asien med hele familien. Det giver jo ingen mening!

Lige nu er jeg ivrig efter at fortælle om, hvad Gud har lært mig i den sidste tid, men jeg må hellere begynde med at skildre, hvordan Gud ledte mig dengang. Jeg vil gerne svare dem, der undrer sig, og samtidig skitsere baggrunden for, at jeg nu skriver denne bog.

Først vil jeg gerne understrege, at mine år i Simi Valley var en dejlig tid. Jeg sidder bogstavelig talt og smiler, mens jeg skriver det. De mere end seksten år, jeg fungerede som præst ved Cornerstone, har givet mig så mange minder om både sjove og meningsfulde øjeblikke. Jeg ser så mange ansigter for mig og husker dybe venskaber, ån-

delige stjernestunder og tider med ærefrygt for det, Gud gjorde dengang. Jeg tror, jeg vil tilbringe evigheden sammen med mange mennesker, der forelskede sig i Jesus i den periode. Det er noget, jeg aldrig kan miste.

Derfor forlod jeg min megakirke

I 1994, da jeg var seksogtyve år gammel, besluttede jeg at plante en menighed. Det var ikke noget, jeg havde forberedt mig på. Lisa og jeg havde på det tidspunkt kun været gift en måned. Vi kom i en menighed, der havde store problemer. Ældsterådet og førstepresten havde været oppe at toppes, og det endte med, at præsten måtte opgive sin stilling. De menige medlemmer delte sig i to fraktioner alt efter, hvem de syntes havde størst skyld: rådet eller præsten. Splittelsen skabte en dårlig stemning. Søndagens gudstjenester var ikke til den store opmuntring for nogen, og jeg kunne ikke se, at der var noget gudvelbehageligt ved det hele. Da var det, jeg luftede en skør tanke for den kvinde, jeg lige havde giftet mig med: Hvad med at vi startede en menighed i vores eget hus?

Selv om vi måske kun kunne samle et dusin mennesker i vores dagligstue, ville det så ikke være bedre end det, vi oplevede nu? Lisa var med på den, og sådan opstod Cornerstone Church i Simi Valley.

Jeg var meget opsat på at skabe noget andet end det, jeg havde oplevet i kirken indtil nu. Dette var min chance

for at opbygge netop den slags menighed, som jeg gerne selv ville være en del af. Jeg havde tre mål for øje. For det første ville jeg gerne have os alle til at synge direkte til Gud. Vi skulle synge til Gud fra hjertet i stedet for bare at 'pligtsynge' af rutine eller for at lette samvittigheden lidt. Har du nogensinde været i en gruppe af kristne, der virkelig sang af hjertet direkte til Gud? Mennesker, der sang af ærefrygt for Gud og i kærlighed til ham? Som om Gud virkelig sad og lyttede til deres stemmer? Det er en magtfuld oplevelse, som skulle være med til at bære vores nye fællesskab.

For det andet ville jeg have os til virkelig at høre Guds Ord. Vi skulle ikke samles for bare at lytte til noget kristeligt selvhjælpspladder, og vi skulle heller ikke konsekvent ignorere halvdelen af Biblen. Jeg ønskede, at vi skulle fordybe os i Skriften, hele Skriften, også de skriftsteder, der syntes at modsige vores forståelse og vores egne ønsker. Jeg ønskede, at menigheden skulle præsenteres for Guds Ord i al dets magt, og at vi altid skulle tage det alvorligt. Jeg begyndte så at prædike uge efter uge og gennemgå bibelteksterne vers for vers. Vi anstrengte os alle for at lytte til alt, hvad Guds Ord havde at sige os.

Endelig ønskede jeg, at vi skulle leve i hellighed. Jeg havde set alt for mange kristne på alt for mange kirkebænke, som ikke så ud til at have nogen interesse i faktisk at gøre, som Biblen siger. Det var en tragisk ironi, som jeg

gerne ville ryste af mig: Mennesker, som uge efter uge kom i en kirke for at høre et budskab, der krævede, at de blev "ordets gørere, ikke blot dets hørere" (Jak 1,22), men som tilsyneladende aldrig gjorde noget som helst. Ikke fordi jeg var perfekt eller forventede, at andre skulle være det, men jeg ville have vores menighed til at være et fællesskab, hvor vi ansporede hinanden til handling. Det gav ingen mening at forkynde evangeliet og så ikke forvente nogen forandringer. Derfor udfordrede vi fra begyndelsen hinanden til at handle.

Det var mine mål, og hvis de kunne blive vores pejlemærker, var jeg godt tilfreds.

Jeg ville ønske, du kunne have set, hvordan Gud arbejdede iblandt os i den første tid! Der skete virkelig noget! Vi var langt fra perfekte, men vi var så begejstrede. Besøgende kunne godt lide vores inspirerende gudstjenester, og menigheden voksede. På et tidspunkt lejede vi os ind i den lokale skoles cafeteria. Senere flyttede vi ind i en ombygget forretning ved siden af en "Chuck E. Cheese's". Da vi blev for mange til at være der, købte vi vores egen kirkebygning, men inden længe blev det nødvendigt med en større tilbygning. Gud rørte ved menneskers hjerter, og antallet af mennesker, der samledes for at synge til Gud og høre hans Ord, blev ved at vokse, så vi måtte øge antallet af gudstjenester. Vi nåede op på to tjenester lørdag aften og tre søndag formiddag, før vi indså, at vi måtte

lave satellitmenigheder i nabobyerne. Det var helt uvirkeligt. Vores podcast blev dag for dag brugt af flere og flere over hele verden. Vi udøste vores hjerter for Gud i sang. Begejstringen og hengivelsen var stor.

Der var så meget liv til vores gudstjenester. Folk råbte af begejstring, når jeg fortalte om, hvordan deres penge var med til at hjælpe nødlidende mennesker i forskellige udviklingslande. Mange ægtepar begyndte at adoptere forældreløse børn. I mange år voksede antallet af kirkegængere og de frivillige donationer støt. Hver weekend var der nogle, som lod sig døbe. Mennesker oplevede forvandling i deres liv. Jeg var i den kirke, hvor jeg allerhelst ville være. Som årene gik, kunne jeg dog ikke befri mig for en følelse af, at der stadig manglede noget. Det havde ikke noget med menighedens medlemmer eller min ledelsestab at gøre. Vi havde held til at blive på sporet og holde fast i de mål, der havde defineret menigheden lige fra begyndelsen. Alligevel var der noget, som ikke spillede.

På et tidspunkt begyndte nogle i ældsterådet at spørge, om vores kriterier for succes på en eller anden måde var utilstrækkelige. Var vores menighed virkelig kirken, som Gud altid havde tænkt, at kirken skulle være? Var dette alt, hvad Gud havde i tanke, da han grundlagde kirken som Kristi legeme? Vi begyndte at overveje, om vores definition af kirke nu også harmonerede helt med Guds definition. Sammen med ældsterådet begyndte jeg

at granske Skrifterne, og det udfordrede mine ideer om, hvad Jesus ønskede af sin kirke. Det gudfrygtige ældsteråd opmuntrede og inspirerede mig gennem denne tid, og det var en stor glæde for mig at tjene Gud sammen med dem.

En af de ting, vi tænkte alvorligt over, var, hvor stor kærlighed vi egentlig viste hinanden i menigheden. Cornerstone var efter almindelig standard en kirke, hvor kærligheden blomstrede, men når vi sammenlignede os med de første menigheder i Det nye Testamente, faldt vi ynkeligt igennem. Jesus havde sagt, at verden skulle kende os på vores kærlighed til hinanden (Joh 13,35), men som kirkens ledelse nåede vi til den deprimerende konklusion, at når ikketroende besøgte vores gudstjenester, registrerede de ikke noget mirakuløst kærligt ved vores måde at være sammen på.

En anden ting, vi bemærkede, var, at meget i vores kirke var blevet afhængigt af en bestemt person. Mens vi sad og snakkede om en helt ny bygning og omkostningerne ved at opføre den, kunne nogle af ældsterådets medlemmer ikke lade være med at spørge, hvad der ville ske, hvis jeg ikke længere var kirkens præst. Ville Cornerstone Church så ende som så mange andre kirker, hvor det pludselig gik ned ad bakke, og man stod tilbage med en kæmpestor og dyr og halvtom bygning? Det var et meget væsentligt spørgsmål at stille! Ikke bare fordi kirken risikerede at spille en masse penge, men også fordi der er noget galt,

hvis en kirke bliver så afhængig af en bestemt person. Meningen var jo, at mennesker skulle komme til Cornerstone for at møde Den almægtige Gud og mærke Helligåndens virke – ikke for at høre på Francis Chan.

Mit lederskab var meget fremtrædende, og jeg begyndte at forstå, at det holdt andre tilbage fra at spille en naturlig rolle som ledere. Da jeg begyndte at opmuntre nogle af mine medarbejdere og nogle i ældsterådet til at forlade deres post for at tage nye tjenester op, kunne jeg se, at de blomstrede op ved at få lejlighed til at indtræde i rollen som hyrder andre steder.

Biblen lægger vægt på, at alle medlemmer af kirken har modtaget en gave fra Gud til at spille en nødvendig rolle i Kristi legeme på jord. Da jeg så nærmere efter, var det imidlertid kun mig og en håndfuld andre mennesker, der så ud til at bruge vores gave i menigheden. Mange tusind kom bare og sad i kirken i halvanden time og gik så hjem. Vores måde at bygge kirken op på forhindrede i virkeligheden folk i at vokse, og det svækkede hele menighedens legeme.

Vi talte sammen om de bibelske bud, vi havde forsømt at lægge os på sinde, og det avlede stor ydmyghed. Vi besluttede os for at forandre kirken. På det tidspunkt var jeg ikke klar over, hvor svært det ville blive. Tingenes tilstand frustrerede mig, men jeg havde ikke noget klart billede af, hvordan vi kunne gøre det bedre. Jeg var sikker på, at vi

havde brug for forandring, men vidste ikke, hvordan vi skulle skabe forandringen. I den tid lød jeg sikkert mange gange som en småsur, gammel mand, og ikke som en vis og kærlig hyrde, der forsøgte at lede sin flok til grønnere græsange.

Vi prøvede meget forskelligt. Jeg begyndte at prædike mindre, for at nogle af de andre tilknyttede præster kunne påtage sig et større ansvar, men det viste sig, at det var svært for dem at lede, fordi de på en måde stadig stod i skyggen af mig. Vi prøvede også at få folk til at plante nye menigheder med udgangspunkt i deres hjem, men folk var blevet så forvænte med bare at kunne gå i kirke og høre en prædiken, mens deres børn blev passet, så de fleste endte med at opgive. På et tidspunkt holdt jeg helt op med at deltage i de store gudstjenester i Simi Valley og hjalp i stedet med at sparke gang i nogle mindre grupper i byerne omkring Los Angeles. De små grupper var ved at komme godt i gang, men på et tidspunkt var jeg nødt til at vende tilbage til vores moderkirke. Menigheden fortjener anerkendelse for deres tålmodighed i denne tid, hvor vi prøvede så meget, men hvor det meste løb ud i sandet. Til sidst blev mange alligevel frustrerede og trætte af det hele, og folk begyndte at forlade menigheden.

Nye regler

En af de unge i kirken satte ord på problemerne. Han sag-

de, at det føltes, som om han pludselig skulle følge nye regler. I mange år havde man fortalt ham, at frelsen var en gratis gave, og at evangeliet betød, at han kunne få et personligt forhold til Jesus. Det var lidt ligesom, hvis nogen havde givet ham et par nye skøjter. Han gik begejstret ned i skøjtehallen og lærte alle mulige tricks. Han nød at skøjte for sig selv og blev ved med det i mange år. Nu fik han så pludselig at vide, at han i virkeligheden havde fået skøjterne for at blive en del af vores ishockeyhold, som satsede på at vinde mesterskabet. Det var slet ikke meningen, han skulle rende rundt for sig selv og lave spring og piruetter. Det gjorde godt nok en stor forskel! Det var ikke, fordi han var uenig i vores fortolkning af Biblen, men han havde brug for noget tid, hvis han skulle begynde at tænke og leve på en helt ny måde.

Når jeg ser tilbage på den tid, må jeg indrømme, at jeg ikke var nogen god leder. Jeg ville så gerne se forandringer, men jeg havde ikke nogen plan for at realisere dem, og jeg havde ikke tålmodighed til at hjælpe folk igennem det store paradigmeskift, jeg lagde op til. Det endte med, at jeg frustrerede nogle af de mennesker, jeg elskede, og stødte dem fra mig. Når jeg forlod Cornerstone, skyldtes det blandt andet en dybfølt overbevisning om, at min tid der var forbi, og at kirken bedre ville kunne finde en ny vej frem uden mig.

Mange andre faktorer spillede selvfølgelig også ind. Når

mennesker spørger mig, hvorfor jeg rejste, er det svært at pege på en enkelt årsag. Den væsentligste var vel, at jeg var ved at miste min fred og min ydmyghed i en tid, hvor min popularitet som prædikant og forfatter steg.

De sociale medier havde netop holdt deres indtog, og her begyndte jeg at opleve, hvordan helt fremmede mennesker roste mig til skyerne eller forbandede mig. Jeg vidste slet ikke, hvordan jeg skulle håndtere hverken den megen kritik eller den megen ros. Jeg havde mest lyst til bare at stikke af fra det hele. Det var også en anfægtelse for mig at se så mange bibeltro menigheder trives i vores område og samtidig vide, at der var mange steder på jorden, hvor evangeliet næsten slet ikke blev forkyndt. Det var, som om det ikke krævede den store tro at blive ved med det, jeg lavede, og jeg ønskede at leve i troen. Samtidig stod det ikke klart for mig, hvordan jeg skulle lede Cornerstone i fremtiden. Det var kort sagt en meget forvirrende tid.

Det var bestemt ikke nogen let beslutning at forlade Cornerstone. I den tid, hvor jeg gik og grublede som en gal over, hvad jeg egentlig skulle gøre, var jeg en aften ude at prædike ved et møde. Lisa tog med, og på vej dertil havde vi en samtale, der chokerede mig. Indtil nu havde jeg i stor udstrækning holdt mine overvejelser om, hvorvidt jeg skulle blive eller rejse, for mig selv. Faktisk havde ingen af os nævnt muligheden af at rejse for hinanden. Da jeg den aften endelig tog mig sammen til at spørge,

hvordan hun egentlig forestillede sig, resten af vores liv skulle forme sig, overraskede hun mig ved at svare, at hun syntes, vi havde udrettet, hvad vi kunne i Simi Valley, og at tiden var inde til at drage videre. Hun nævnte endda muligheden af at rejse til et andet land – en tanke, jeg også havde tumlet med.

Et kvarter senere blev jeg ringet op af min ven Jeff, som også kom i Cornerstone. Han sagde, at han følte, Gud havde givet ham et budskab til mig: ”Tag bare af sted. Du skal ikke bekymre dig for kirken. Der er mange andre, som vil træde til og tage sig godt af kirken.” Det var helt vildt! Jeff kunne ikke ane, hvad jeg lige havde snakket med Lisa om, og ingen kendte til mine overvejelser gennem den seneste tid.

Derefter begyndte alting at falde på plads, og jeg fik større og større fred i en beslutning om at rejse. Det kom dertil, at både Lisa og jeg følte, vi ville være ulydige, hvis vi ikke rejste. Det endte så med, at vi solgte vores hus i Simi Valley og tog hele vores familie på seks med på en rejse til Indien, Thailand og Kina. Det var et stort eventyr, der knyttede os meget nært sammen i familien og hjalp os til et nyt fokus på vores opgave i livet. Præsterne i Indien, som havde opgivet alt for Herren, imponerede mig med deres frygtløse tjeneste for evangeliet. Vi så, hvor enkelt mennesker levede på landet i Thailand, og vi så mænd og kvinder, som med glæde tjente enker og forældreløse dag

ud og dag ind. I Kina oplevede vi, at evangeliet spredte sig som en løbeild, mens de troende udholdt forfølgelser og ligefrem glædede sig over at lide for Herren.

I al den tid snakkede og bad Lisa og jeg med resten af familien om, hvor Gud ville have os til at være. Vi var lige ved at slå os ned i Hong Kong. Vi var begyndt at se på boliger og skoler til vores børn. Så en dag følte jeg det pludselig, som om Herren talte til mig.

Det er ikke bare en eufemisme for, at jeg pludselig følte mig overbevist om noget. Jeg kommer fra en ekstremt konservativ baggrund. Jeg har lært ikke at stole på andet end det, jeg kan læse i Biblen. Jeg var vel – i hvert fald i teorien – åben for, at Gud kunne tale direkte til mig, men jeg er ikke sikker på, jeg rigtig havde oplevet det før den dag. I virkeligheden kan jeg heller ikke sige med sikkerhed, at Herren talte til mig, men jeg følte i hvert fald større fred ved at rette mig efter det, jeg mente at høre, end ved at overhøre det. Jeg tror, at Gud den dag gav mig besked på at rejse hjem til USA og plante menigheder. I Asien havde jeg fået nogle glimt af, hvad en kirke også kunne være, og hvor stor kraft den kunne indeholde. Nu følte jeg, at Gud ville have mig til at tage det med tilbage og omsætte det i praksis. Tilskyndelsen skræmte mig ikke så lidt, for jeg følte, at Gud bad mig om at gøre noget, som jeg hverken havde visdom eller lederevner til at gennemføre.

Det blev en lidt trist dag, da jeg fortalte Lisa og børnene, at jeg følte Guds kald til at rejse hjem til USA. Vi havde været så lykkelige i Asien. Vi var kommet hinanden nærmere som familie, havde følt os mere afhængige af Gud og mere fokuserede på det, der havde evigheds betydning. Vi havde været lidt bange for at forlade USA, men nu var vi næsten mere bange for at vende tilbage. Vi ønskede ikke at miste vores større fokus på Gud.

Rejsen hjem

Jeg skal skåne jer for detaljerne, men vi endte med at slå os ned i San Francisco, mest fordi min bror der havde en etværrelses lejlighed, vi kunne flytte ind i. Jeg havde ikke lagt så mange planer, men ønskede bare at leve så bibelsk som muligt. I mine bønner bad jeg om at komme til at leve som Kristus. Da Jesus var på jorden, vidste han lige præcis, hvem han ville kalde til at være sine disciple. Nu bad jeg om den samme visdom, så jeg kunne gå rundt i byen og dele evangeliet og finde de mennesker, Gud ville bruge mig til at gøre til disciple.

I løbet af det første år fik jeg nogle venner, og vi begyndte en tjeneste for de fattige i Tenderloin, en bydel i San Francisco. Vi bespiste de hjemløse og gik fra dør til dør og tilbød at bede for mennesker i boligblokke med billige lejligheder. Nogle gange føltes det lidt skræmmende, men samtidig elskede jeg på den måde at leve i tro i USA.

Jeg kom jævnligt i ubehagelige situationer, men det føltes rigtigt. Vi blev vidner til nogle markante svar på vores bønner, selv om vores arbejde ikke førte til mange sande omvendelser.

Jeg kan huske, jeg spurgte mine børn, hvad de følte efter en af vores første ture rundt i byen. Min ældste datter, Rachel, svarede prompte: ”Det føltes næsten som at leve i Biblen.” Jeg vidste lige, hvad hun mente. Det, vi oplevede nu, svarede på mange måder til det, vi kunne læse om i Det nye Testamente. Vi følte os så levende. Det var som et eventyr, der krævede en levende tro, og så foregik det hele lige her i vores baggård.

Det daglige arbejde gik godt, og vi nød at leve af tro, men vi havde endnu ikke fået plantet nogen menighed. Jeg kunne se den svaghed ved vores tjeneste, at vi ikke havde base i en stærk kirke ledet af et ældsteråd. Jeg følte det som et kald, så vi samlede nogle af vores venner hjemme hos os selv og grundlagde en menighed. Tyve år efter, vi havde startet Cornerstone i vores dagligstue, begyndte vi igen fra grunden. Der sad min dejlige kone og en gruppe venner i vores møbler og bad Gud om at bygge sin kirke gennem os.

Det er nu fem år siden, vi grundlagde We Are Church, og det har været meget anderledes denne gang. Lisa og jeg føler, vi er vokset i vores forståelse af Skriften og Guds mening med kirken. Gud har vist mig de gode frugter fra

tiden i Cornerstone så vel som nogle af de grundlæggende fejl, jeg begik dengang. Jeg håber, jeg kan hjælpe andre med ikke at fare vild, som jeg selv gjorde det.

Jeg skriver dette i en af de lykkeligste og mest fredelige tider i mit liv. Ikke fordi mit liv er nemt: Det er det ikke. Freden kommer af at kende Gud nærmere end nogensinde før. Selv om jeg tror, jeg har elsket Jesus i mange år, føles det helt anderledes nu. På det seneste har jeg været helt besat af en længsel efter at kende og mærke ham. Det mærkeligste ved denne tid i mit liv er måske, at mit dybere forhold til Gud hænger direkte sammen med mit forhold til kirken. Det undrer mig meget, for i mange år følte jeg mig nærmest Gud, når jeg isolerede mig fra andre og var alene i mit bederum. Nu føler jeg mig for første gang i mit liv nærmere Gud, når jeg beder sammen med min familie i kirken, end når jeg er alene! Det er, som om jeg på en meget konkret måde mærker, at Gud er sammen med os, når vi samles. Jeg ønsker bare at forlænge vores samvær for at komme så nær Jesus som muligt. Her forleden forvandlede en times bibelundervisning sig helt spontant til et tretten timer langt bedemøde! I fællesskab nød vi Guds nærvær så meget, at ingen havde lyst til at bryde op.

Måske kalder Herren mig en dag til et andet sted på jorden, men lige nu håber jeg egoistisk, at han lader mig blive her. Jeg vil ikke skilles fra min familie i Kristus. Jeg

elsker dem, fordi de bringer mig nærmere Jesus. Jeg har aldrig følt mig mindre alene eller mere tryk.

Store problemer

Det gør mig ofte trist at tale til kristne forskellige steder i USA, for jeg oplever sjældent, at folk føler denne glæde i deres menighed. Tværtimod hører jeg tit mennesker brokke sig over deres kirke. Jeg har også talt med mange, som har forladt kirken i skuffelse. Det er et alvorligt problem! Jeg håber ikke, du bare har vænnet dig til, at sådan er det. Det burde skære os i hjertet, hver gang det sker. Kirken er langt fra, hvad den burde være, men Jesus regner stadig kirken for sit legeme, sin brud. Vi må elske Jesu brud i stedet for at brokke os over hende eller droppe hende.

Nogle af dem, der forlader kirken, gør det selvfølgelig i oprør og hovmod, men jeg tror også, mange simpelthen er forvirrede. De elsker Jesus, men de har meget svært ved at se forbindelsen mellem det, de læser i Biblen, og det, de oplever i kirken. Jeg undskylder dem ikke, for Gud har befalet alle troende at finde sammen med andre troende for at tilskynde hinanden til kærlighed og gode gerninger (Hebr 10,24-25). Jeg siger bare, at denne forvirring og bekymring har bibelsk belæg, og at vi må tage den alvorligt. Når jeg skriver denne bog, er det også i håb om at opmuntre de bortfarne til at vende tilbage. Skriften viser mig,

at hver enkelt troende er uundværlig, og at Kristi legeme ikke kan fungere perfekt uden dig.

Det her er helt sikkert den sværeste bog, jeg har prøvet at skrive, ikke mindst fordi jeg forsøger at holde mig 1 Thess 5,14 efterrettelig. Her får vi at vide, at vi skal vejlede dem, der farer vild, og tage os af de svage. Det kan du kun gøre, hvis du kender mennesker godt nok til at vide, hvad de har brug for. Risikoen ved at skrive en bog til alle er, at de af jer, som bare har brug for en krammer, vil føle jer dunket, mens de, der har brug for et dunk, vil tage mine ord som et klap på skulderen. Til jer, der elsker Jesus og føler jer mismodige: Jeg håber, denne bog vil give jer nyt håb og vise jer nye muligheder. Til dem, som bevidst eller ubevidst gør skade på kirken: Jeg håber, Gud vil give jer nåde til at angre. Jeg sad for nyligt og tænkte på, hvordan Jesus i Åbenbaringen har skrevet syv forskellige breve til syv forskellige menigheder (kapitel 2 og 3). Og her sidder jeg og skriver én bog til flere tusind forskellige menigheder. Og så skriver Jesus endda meget bedre end jeg!

Da jeg var færdig med denne bog, fandt jeg dog ud af, at den fremtræder mere som en samling af indbyrdes forbundne, men alligevel selvstændige breve. Hvert kapitel/brev tager fat på et bestemt problem, som din menighed kan have større eller mindre behov for at gøre noget ved. Min bøn er, at Helligånden vil hjælpe dig med at afgøre, hvilke 'breve' du og din menighed har mest brug for at

nærlæse og handle på. Denne bog handler ikke om nogle eksotiske detaljer i loven i Tredje Mosebog, men om de grundlæggende bud, som fremhæves gennem hele Biblen. Jeg har forsøgt at skele til de tilfælde, hvor Gud har været særlig misfornøjet med sit folks opførsel. Mange ønsker at forandre kirken, men de motiveres ofte mere af personlige præferencer end af Biblens klare tale. Jeg har forsøgt udelukkende at fokusere på de mest indlysende bibelske sandheder om, hvad Gud ønsker for sin brud – sandheder, som ingen af os kan tillade os at ignorere.

Nogle gange hader Gud ligefrem vores tilbedelse. Der er kirker, som han helst bare så lukket. Alt for ofte går vi ud fra, at hvis bare vi møder op for at tilbede, så må Gud være glad. Men Biblen fortæller os noget andet (Am 5,21-24. Es 58,1-5. Mal 1,6-14. 1 Kor 11,17-30. Åb 2,5; 3,15-16).

Lige fra begyndelsen har der været tilbedelse, som Gud elsker, og tilbedelse, som han afviser. Når jeg tager temperaturen på den kristne kirke i dag, kan jeg ikke lade være med at tænke, at Gud må være alvorligt misfornøjet med mange af vores kirker.

Det er ikke bare et surt opstød, og jeg baserer ikke denne vurdering på mine egne følelser, men på Biblens klare ord. Jeg vil opfordre dig til at læse denne bog med Biblen ved hånden, så du kan kontrollere, om jeg fordrejer Biblen, eller jeg bare lader den komme til orde. Dette er ikke bare et polemisk indlæg i en debat. Jeg håber, vi alle sam-

men er på samme side og nærer et oprigtigt ønske om at stræbe efter en kirke, som behager Gud.

En ydmyg advarsel

Folk er meget stridbare nu til dags. Mange går bare og venter på, at nogen skal træde i den verbale spinat, så de kan slå ned på det. I denne situation har vi brug for at lægge os Herrens formaning til enhed på sinde. Jeg forsøger at skrive i denne ånd. Meget af det, jeg skriver, virker måske som hård kritik, men jeg prøver virkelig at "fastholde Åndens enhed med fredens bånd" (Ef 4,3). Noget af det værste, der kan ske, er, hvis vrede mennesker tager mine ord og på en stolt og uforsonlig måde kaster dem i ansigtet på deres menighedsledelse. Der er allerede for meget splittelse og hovmod i kirken. Jeg tror, det er muligt at tale sammen på en venlig og imødekommende måde uden at give køb på sine overbevisninger.

De af jer læsere, som ikke er involveret i menighedsledelse, bør lægge jer på sinde, at det er en meget vanskelig tid at lede i. Jeg har beklædt ledende poster gennem tredive år og synes aldrig, det har været så vanskeligt som i dag.

De sociale medier giver alle mennesker en stemme, og de fleste af os hæver måske røsten lidt for højt. Der er mange, som vil bestemme, men kun få, som vil følge. Stærke meninger vinder bifald; ydmyghed værdsættes ik-

ke. Der er brug for ændringer, ja, men der er også brug for ydmyghed. Forestil dig, hvor svært det må være at træne et hold, hvor hver eneste spiller nægter at deltage i træningen, fordi han eller hun har en bedre plan end træneren. Velkommen til kirken i det enogtyvende århundrede! Nej, lad os være mere ydmyge.

Den unge David er et forfriskende eksempel på den rette mentalitet. Husker du de lejligheder, hvor David kunne have skadet Saul, men afstod fra at gøre det? I 1 Sam 24 og 26 er David allerede blevet salvet som den retmæssige konge over Israel, og kong Saul er på dette tidspunkt degenereret til en morderisk og magtsyg galning. David får to oplagte muligheder for at afsætte Saul og bestige den trone, Gud selv har stillet ham i udsigt, men han nægter at tage sagen i egne hænder: ”Herren bevare mig fra at gøre dette mod min herre, mod Herrens salvede! Jeg lægger ikke hånd på ham, for han er Herrens salvede” (1 Sam 24,7).

Hvorfor virker denne indstilling så usædvanlig? Saul var blevet en rædselsfuld leder, der helt bevidst havde vendt sig imod Gud, men David nærede en hellig frygt for at skade den, som Gud én gang havde givet autoritet. Hvis en leder i dag begår en fejl, uanset hvor uskyldig eller ubetydelig den måtte være, er vi tilbøjelige til bare at rakke vedkommende ned og afskrive ham. Når det gælder præster, er der meget sjældent den store overbærenhed at

hente hos folk. Vi tøver ikke med ved første lejlighed at nedgøre vores ledere i de stærkeste vendinger. Jeg ønsker ikke at forsvare ledere, der misbruger deres stilling, og jeg påstår heller ikke, at enhver leder automatisk har Guds velsignelse. Jeg beder bare om, at vi udviser lidt ydmyghed og respekt også over for dem, som måske ikke fortjener det. Lad os vise nåde mod andre, som Gud gør det mod os.

Luk bare døren op

I Guds tanke skulle kirken være meget mere end det, de fleste af os i dag oplever. Det er vi mange, der tænker. Vi er mange, der ønsker forandringer. Den gode nyhed er, at Gud er endnu mere ivrig efter forandring, end vi er. Men han længes ikke bare efter forandringer; han forlanger dem! Det må vi tage til efterretning og frimodigt arbejde for, i vished om, at Gud ikke vil forlange noget af os, som han ikke også vil udruste os til at udrette.

Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg. Vær nidkær og omvend dig! Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham og han med mig. Den, der sejrer, vil jeg give sæde hos mig på min trone, ligesom jeg har sejret og har taget sæde hos min fader på hans trone. (Åb 3,19-21)

Efter en kraftig reprimande til menigheden i Laodikea for

dens lunkenhed beder Jesus dem helt enkelt om at åbne døren. Før du helt lader dig overvælde af alle kirkens fejl og mangler, må du minde dig selv om, at Gud ikke giver dig et tungere åg, end du kan bære. Han beder dig blot om at indgå i et fællesskab med ham og medvirke til at realisere hans planer. Det bør fylde os med tro og forventning, når vi tænker på, hvad Gud gjorde ved Det røde Hav og ved den tomme grav. Tag en dyb indånding. Læg dit stress for hans fødder. Tal til ham om din forvirring over forskellen mellem den kirke, du oplever, og den, du læser om i Biblen. Lad ham vide, at du er frustreret over at savne Helligåndens kraft i dit liv.

Tiden går

Se derfor til, hvordan I lever, ikke som uvide, men som vise. Brug det gunstige øjeblik, for dagene er onde. Vær derfor ikke tåbelige, men forstå, hvad der er Herrens vilje.

(Ef 5,15-17)

Jeg blev for nyligt bedstefar. Det giver mig en mærkelig fornemmelse at skrive det her. Jo ældre jeg bliver, jo mere opmærksom bliver jeg på, at det snart er slut. Der er ingen tid til at gruble over, hvad jeg søger i kirken. Der er ingen tid til at bekymre sig om, hvad andre søger i kirken. Jeg skal snart stedes for Guds ansigt, og derfor må jeg holde fokus på, hvad *han* ønsker af kirken. Når jeg taler et sted,

er der ofte et nedtællingsur, som hele tiden viser mig, hvor længe jeg har været i gang. Nogle gange forestiller jeg mig, at det er mit liv, uret tæller ned. Jeg forestiller mig, at jeg skal stå ansigt til ansigt med Gud, når uret standser. Det giver mig frimodighed til at sige alt, hvad jeg tror, Gud vil have mig til at sige. Hvis jeg virkelig skulle dø, ville andre menneskers meninger og indvendinger betyde meget lidt for mig. Så ville jeg kun være optaget af at se Guds ansigt og vinde hans anerkendelse.

Sådan sidder jeg også og tænker lige nu. Hvis jeg vidste, at jeg skulle dø, når jeg havde skrevet denne bog færdig, hvad ville jeg så skrive? Hvis jeg var helt ligeglad med menneskers reaktioner og kun tænkte på at adlyde Gud, hvad ville der så komme til at stå på papiret? Jeg har prøvet at skrive ud fra dette perspektiv.